

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea cererii, reclamanta invocă 5 motive.

1. Primul motiv: încălcarea obligației de motivare în conformitate cu articolul 296 al doilea paragraf TFUE

— Reclamanta susține în această privință că nu au fost expuse de Comisie motivele regrupării într-o singură cerere a celor două cereri de prelungire adresate de Germania.

— În plus, Comisia nu ar fi expus motivele pentru care nu ar fi îndeplinite condițiile unei prelungiri a termenului în conformitate cu articolul 2 alineatul (2) din Decizia Comisiei C(2009) 3900 final corectată din 12 mai 2009 cu privire la ajutorul de stat pe care Germania intenționează să îl acorde în vederea restructurării WestLB AG (C-43/2008 [N 390/2008]) (denumită în continuare „Decizia din 12 mai 2009”)

2. Al doilea motiv: abuz de putere și erori de apreciere

— Reclamanta susține în această privință că decizia discreționară a Comisiei cu privire la acordarea unei prelungiri a termenului se întemeiază pe stabilirea greșită a situației de fapt. În opinia reclamantei, decizia atacată pornește în mod eronat de la premisa că s-a solicitat o prelungire a termenului numai până la data de 15 februarie 2011 și/sau constată implicit că nu mai este necesar să se adopte o decizie asupra unei cereri de prelungire mai extinsă a termenului.

— În continuare, reclamanta susține că, deși condițiile prevăzute la articolul 2 alineatul (2) din Decizia din 12 mai 2009 erau îndeplinite, Comisia nu a utilizat posibilitatea prelungirii termenului prevăzută în mod expres de acesta. În schimb, Comisia a invocat un drept de prelungire nescris *sui generis* care nu are niciun temei legal și ale cărui condiții detaliate sunt extrem de neclare.

3. Al treilea motiv: încălcarea principiului proporționalității

— Reclamanta susține în această privință, printre altele, că decizia Comisiei privind încetarea noilor operațiuni ale societății Westdeutsche Immobilienbank AG după data de 15 februarie 2011 este disproporționată în raport cu dezavantajele rezultate din aceasta.

4. Al patrulea motiv: încălcarea principiului egalității de tratament

— În această privință se arată că, în alte cazuri legate de criza financiară, în care instituții financiare au obținut

ajutoare în cuantum net superior, Comisia a acordat termene mult mai lungi pentru vânzarea participațiilor și a societăților de finanțare imobiliară.

5. Al cincilea motiv: încălcarea articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și a principiului bunei administrări

— În cadrul celui de al cincilea motiv, potrivit reclamantei, Comisia nu are dreptul de a interpreta și de a decide cu privire la cererile unui stat membru în contradicție cu conținutul expres, precum și cu sensul și obiectivul acestora.

Acțiune introdusă la 23 ianuarie 2011 — Koninklijke Luchtvaart Maatschappij/Comisia

(Cauza T-28/11)

(2011/C 72/48)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV (Amstelveen, Țările de Jos) (reprezentant: M. Smeets, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

— Anularea în tot sau în parte a Deciziei nr. C(2010) 7694 final a Comisiei din 9 noiembrie 2010 și, cu titlu subsidiar,

— reducerea amenzii aplicate.

Motivele și principalele argumente

Acțiune formulată în temeiul articolului 263 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene („TFUE”) (ex-articolul 230 CE) prin care se urmărește controlul și anularea Deciziei nr. C(2010) 7694 final a Comisiei din 9 noiembrie 2010 privind o procedură de aplicare a articolului 101 TFUE (ex-articolul 81 EC), a articolului 53 din Acordul privind SEE și a articolului 8 din Acordul dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind transportul aerian (Cazul COMP/39.258 — Transport aerian) adresată KLM N.V., și, cu titlu subsidiar, reducerea amenzii impuse în temeiul articolului 261 TFUE (ex-articolul 229 EC).

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă patru motive.

1. Prin intermediul primului motiv, reclamanta susține că decizia atacată nu este motivată în sensul articolului 296 TFUE și al articolului 41 alineatul (2) litera (c) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În această privință, reclamanta invocă următoarele argumente:
 - incoerența fundamentală între dispozitivul deciziei și considerentele acesteia;
 - incoerențele dintre dispozitivul deciziei și considerentele acesteia împiedică realizarea unui control efectiv al deciziei de către Tribunal;
 - incoerențele și lipsa de claritate a considerentelor în ceea ce privește (i) întinderea încălcării și destinarii deciziei, (ii) refuzul de a plăti un comision pe suprataxe și (iii) introducerea unei suprataxe pe carburant împiedică realizarea unui control efectiv al deciziei de către Tribunal;
 - incoerențele și lipsa de claritate a considerentelor în raport cu aplicarea Liniilor directoare din 2006 privind amenzile și impunerea unor amenzi împiedică realizarea unui control efectiv al deciziei de către Tribunal.
2. Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta susține că decizia încalcă dreptul la o bună administrare în sensul articolelor 41, 47, 48, 49 și 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În această privință, reclamanta invocă următoarele argumente:
 - încălcarea de către Comisie a dreptului de a fi ascultat, a dreptului la un proces echitabil și a prezumției de nevinovăție în sensul articolului 41 (2) litera (a), al articolului 47 și al articolului 48 din Cartă prin faptul că nu a ascultat destinarii cu privire la diversele modificări vizând întinderea cazului și numărul destinatarilor;
 - încălcarea principiului legalității și proporționalității amenzilor în sensul articolului 49 din Cartă prin includerea totalității cifrei de afaceri a KLM Cargo în valoarea vânzărilor în sensul Liniilor directoare din 2006 privind amenzile, precum și încălcarea dreptului de a fi ascultat în această privință;
 - încălcarea principiului legalității și proporționalității amenzilor în sensul articolului 49 din Cartă și a principiului *non bis in idem* prevăzut la articolul 50 din Cartă prin includerea vânzărilor realizate în afara SEE în valoarea vânzărilor în sensul Liniilor directoare din 2006 privind amenzile și prin utilizarea unui criteriu general pentru a plafona valoarea vânzărilor, precum și încălcarea dreptului de a fi ascultat în această privință.
3. Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamanta susține că amenda a fost stabilită cu încălcarea articolului 101 TFUE, a articolului 23 din Regulamentul 1/2003 ⁽¹⁾ și a Liniilor directoare din 2006 privind amenzile întrucât:
 - Liniile directoare din 2006 privind amenzile nu permit includerea vânzărilor care nu sunt legate direct sau indirect de încălcare în valoarea vânzărilor;
 - Liniile directoare din 2006 privind amenzile nu permit ca amenda să se bazeze pe vânzări realizate în afara SEE.
4. Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamanta susține că stabilirea amenzilor în temeiul Liniilor directoare din 2006 privind amenzile este vădit greșită și încalcă principiile încrederii legitime, proporționalității și egalității de tratament. În această privință, reclamanta invocă următoarele argumente:
 - constatarea că toate vânzările realizate de KLM Cargo sunt vânzări legate direct sau indirect de încălcare este vădit greșită și constituie o încălcare a principiilor încrederii legitime, proporționalității și egalității de tratament;
 - constatarea că vânzările legate direct sau indirect de încălcare includ vânzările efectuate de KLM Cargo în afara SEE este vădit greșită și constituie o încălcare a principiilor încrederii legitime, proporționalității și egalității de tratament;
 - stabilirea gravității încălcării fără a se face referire la natura suprataxelor și stabilirea atât a valorii vânzărilor, cât și a gravității încălcării în raport cu întinderea globală a încălcării sunt vădit greșite și constituie o încălcare a principiilor proporționalității și egalității de tratament;
 - stabilirea cuantumului adițional al amenzii („taxa de intrare”) indiferent de durata încălcării este vădit greșită și constituie o încălcare a principiilor proporționalității și egalității;
 - stabilirea reducerii amenzii în temeiul intervenției guvernamentale la 15 % este vădit greșită și constituie o încălcare a principiilor proporționalității și egalității de tratament.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167).